

TARRÉS

metge i sacerdot

07

BUTLLETÍ INFORMATIU AMB MOTIU DE LA BEATIFICACIÓ

15 agost 2004

Comissió pro Beatificació del Dr. Tarrés · C. Joan Güell, 200 · 08028 Barcelona
<http://doctortarres.free.fr> · doctortarres@terra.es

A continuació es reproduïxen alguns fragments de textos del Dr. Tarrés metge sobre matèries per les quals sent un interès particular: la dedicació de l'ànima, la voluntat de Déu, la disponibilitat, la caritat, la missió, la imitació de Crist i la presència de Déu.

PERE TARRÉS, EL METGE QUE PERDURA ENTRE NOSALTRES (II)

TEXTOS AUTOBIOGRÀFICS

El Dr. Pere Tarrés va viure quaranta-cinc anys, onze dels quals dedicà a la medicina viscuts com un veritable "sacerdoci previ". En la seva personalitat, no hi ha fragmentacions. Estimant Déu sobre tot i procurant l'única finalitat de la vida cristiana, que és la santedat, en l'exercici professional s'implica perquè el malalt sàpiga ser sacerdot del seu dolor. Tarrés viu l'amor en la seva dimensió d'ofrena com una forma de concretar el seu lligam exclusiu amb Jesús. És l'experiència íntima de l'apòstol: declaració solemne, maduresa espiritual, obertura definitiva al que Déu vulgui demanar.

Dedicació de l'ànima. *"Així com l'arquitecte, l'enginyer, el metge, des que es desperten fins que van a dormir no pensen en altra cosa que en els problemes de llur professió i en la manera de solucionar-los, així també l'ànima dedicada a l'Amor no pensa en altra cosa que a estimar molt, i cada dia més, Jesús [...]. Pa dels forts, Pa dels justos, Pa dels Àngels, Pa dels castos [...]. Que el meu cor sigui la llantieta constant que us recordi el meu pobre amor; que no s'apagui jamai, només que per la mort [...]. S'enforteix la meua ànima, car aprenc, meditant-ho, que cal fer joiósament la voluntat de Déu [...]. Perquè*

l'amor de Déu és un mar sense fons. Ah, Déu meu! Si jo pogués ser una ànima d'aquelles que han perdut tota noció del món i, oblidant-se de si mateixa i de la seva professió, prengués la de l'Amor! [...] Sols Déu és capaç de comprendre la grandesa de l'ànima de l'home quan, per redimir-la, arriba a humiliacions tan grans [...] Hom se sent de nou amb forces suficients, com, després d'una caminada, amb el repòs; com si a dintre de l'ànima hi entrés un oreig refrescant de la suavitat del cor del Bon Jesús [...]. Rebeu-me en la immensitat del vostre amor [...]. M'heu manifestat el vostre Cor amorós."

Voluntat de Déu. *"Avui fa nou anys que acabava la carrera de metge [...]. Avui, en el meu refugi, la recordo i en dono gràcies a Déu. He pensat que potser ja no exerceixi més la medicina. Déu sap què és el que vol de mi. Qui sap si aquesta parada forçosa de la meua carrera, de prop de deu mesos, sigui ja providencialment definitiva. No espero res més que complir la vostra santa voluntat [...]. No desitjo res més que imitar l'exemple de les flors: agradar l'Amor [...]; cada floreta no té altra finalitat que agradar el seu voler [...]. Tot el que succeeixi serà la vostra voluntat dolça, i sempre suau [...]. Em poso a les vostres mans [...], tot per a Vós, els meus actes i els meus sofriments."*

Disponibilitat. *"Jesús meu, com voldria treballar, com voldria aportar la meua*

joventut, vigoria, la meva ànima, tot el meu ésser, per retornar la meva estimada Pàtria al vostre Regne! [...] Déu meu, què hi fan, les llibertats polítiques, sense Vós? [...] Si sense Vós tot és mort i desolació? [...] Només treballaré per Vós. Tots els actes els faré per Vós. No desitjo viure només que en Vós. Oh, Jesús! Vós sou l'estrella refulgent que he vist i cap a Vós vinc. Res no em deturarà! Vull ser humil. Tinc desig, Senyor, d'estimar la humiliació [...]. Donar-me tot, absolutament tot, sense reserves, oferint-li de bon grat la meva vida i oferint-me com a víctima del seu amor, disposant-me, amb la seva gràcia, a tota mena de sofriments i dolors, injúries i deshonres, a perdre la vida com a Ell li plagui. Tot, sense reserves, per Jesús."

Caritat evangèlica. "Mai no podran dir-me que sóc un home sense cor [...]. Exercir, durant el temps que em resta, la meva professió amb un esperit de caritat evangèlica, procurant portar la meva tasca com si fossin exclusivament obres de misericòrdia. Procurar veure en cada malalt la imatge de Jesús sofrent [...]. Una bona paraula, una mirada afectuosa, un somriure sincer, ha de ser-los com un bàlsam suavíssim, molt més guaridor que les poques medecines que puguem donar-los [...]; que ni un de sol pugui dir que l'he tractat amb desconsideració i de qualsevol manera, com si fos una cosa [...]. No tinc pas paraules [...]; han quedat abandonats al camp de batalla [...], agenollant-nos als seus peus [...], plens de ferits clamant la seva curació [...]. He pensat el que devia haver sofert l'Amat quan els homes arriben a sofrir tant!"

Missió. "Callaré i parlaré des del fons del cor [...]. Que lluny de Vós que estan els homes! [...] Que dissortats són els homes, que no sàpiguen copsar les grandeses de Déu! [...] Desitjo, Amor meu, gastar totes les meves forces i energies, i el que em resta de joventut i de vida, per fer-vos conèixer i estimar per tot el món [...]. Els he fet una fossa per a cada un, ben fonda [...]. He meditat molt sobre la realitat d'aquests fets tan intensament viscuts [...]

I un no pot sinó pensar on condueix l'odi entre els homes; on s'arriba quan manca l'amor al Crist, font viva de caritat [...]. He fet de Cireneu ajudant un pobre malalt de vint anys. Com m'he imaginat que tenia Jesús! I l'he tractat com si realment Ell mateix hagués estat malalt [...]. Davant de tant dolor i sofriment, com s'augmenta en mi el desig de donar-me tot a Déu i de ser tot, absolutament tot, d'Ell [...] per a la conversió de tantes ànimes foraviades que no us coneixen per ignorància i per orgull."

Imitació de Crist. "M'ha desaparegut aquella repugnància que tenia abans. Ho he fet amb gust, i procuraré curar-lo jo cada dia, oferint-ho tot a l'Amat i veient en les seves plagues les mans clavades de l'Amor [...]. Si fos realment Ell, amb quin amor no ho faria! Doncs, he de fer-ho igual [...]. Vaig entretenir-me per acompanyar un malalt que ningú no va voler pujar a cap carro [...]. Em poso a les mans de Déu i sota la protecció del mantell immaculat de Maria [...]. He curat amb tot l'amor i fent actes de presència de Déu [...]. Quantes gràcies dono a Déu d'haver-me portat a l'escola on he après a oferir petites coses al Bon Jesús [...]. He fet també la meva adoració [...]; he besat un petit infant de dos anys [...], dolça infantesa de Jesús, fet nen, fet nadó per amor a mi. He anat al poble a visitar una colla de malalts [...]; m'han obsequiat [...]. Han estat els meus Reis."

Presència de Déu. "Si no fossin les hores, millor dit, les estones de repòs, contemplant la verdor dels camps i la blancor dels cims [...]; totes aquestes coses em fan oblidar impressions desagradables i em recorden i em parlen del meu Amat [...]. Totes les coses que em parlen del meu dolç Amor són belles [...]. M'he sentit ple enmig de la buidor de l'ambient [...]. No comprenc com els homes passen indiferents davant de tantes coses sublimes! [...] La Natura no sap dir les coses i es val dels vostres fills, que us estimen [...]. Feu-me la gràcia que us recordi constantment [...]. Que ni en les més petites coses no m'oblidi d'Ell."